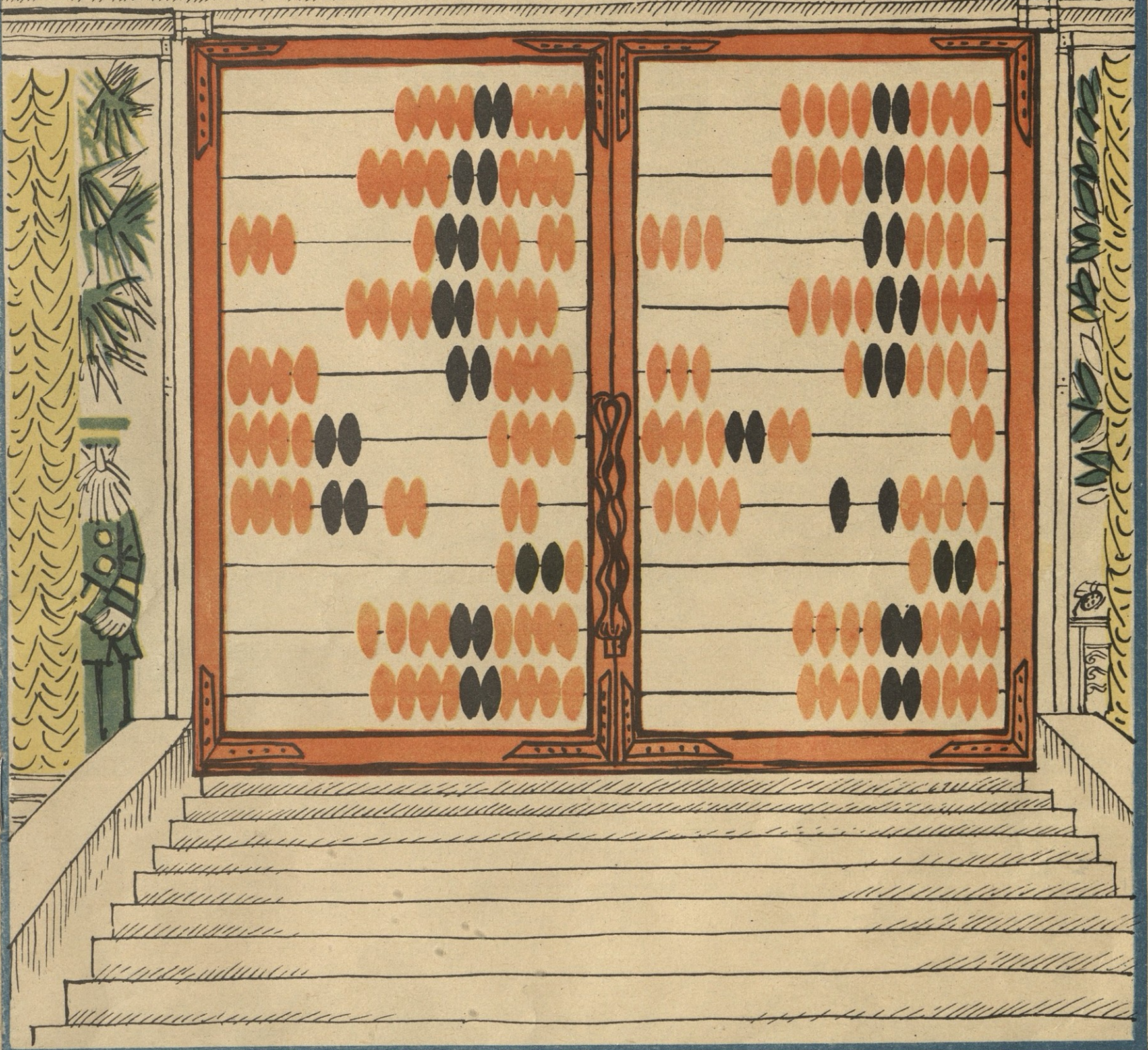

AH

რეკონსტრუქცია

RE

საქართველოს
საბჭოთაო

რეკონსტრუქციის შემოსახვა

ნ. ჯ. ლომჯანი

საქართველო

15

გამოცემის 51-ე წელი, № 1433. აგვისტო, 1974. ფასი 20 კაპიკი.

ჩვენს თვალწინ დაიბადა ანეკდოტი:

„— ბოდოკიას იცნობ?“

— რომელს?

— „ჟიგული“ რომ არ ყავს“.

სოკოსავით მრავლდებიან მსუბუქი ავტომანქანები. მალე მივალწევთ იმასაც, რომ მანქანის მართვის ნებართვა მხოლოდ იმ მოქალაქეებზე გაიცემა, ვინც მოძრაობის წესები თუ არა, მანქანის დაძვრა და გაჩერება მაინც იცის. არნახულად შემცირდება ავტოავარიათა რიცხვი. ნახავთ, ყველაფერი კარგად იქნება! ახლა კი ყველაფერი კარგად არ არის! მართალია, გზები იდეალური გვაქვს, მაგრამ მანქანა მაინც ცვდება, სათადარიგო ნაწილებს ითხოვს და სწორედ აქ მარხია ძაღლის თავი. იყო დრო, „ვოლგის“ მფლობელები სათადარიგო ნაწილებს ვერ შოულობდნენ და, ვინ იცის, რა მანქანებით უახლოვდებოდნენ ქორ-ვაჭრებს: ზოგი შვილს უნათლავედა, ზოგი ხელშეუხებლობას აღუთქვამდა. თუ ქორვაჭარს იცნობდი, კაცი იყავი და შენს მანქანასაც არაფერი გაუჭირდებოდა. როცა ასპარეზზე „ჟიგული“ გამოჩნდა, „ვოლგაიანებმა“ დემონსტრაციულად მიატოვეს ძველი გზა და „ჟიგულს“ ეცნენ: კონვეიერიდან წუთში ორი „ჟიგული“ ჩამოდის, სათადარიგო ნაწილები და საბურავები ახლა მაინც არ გაგვიჭირდებათ. ნაადრევი გამოდგა მათი სიხარული. ახლა „ვოლგის“ ნაწილებს უფრო იშვიათად ვიდრე „ჟიგულისას“. კონვეიერიდან წუთში ერთი „ჟიგული“ რომ ჩამოდიოდეს და მეორე სათადარიგო ნაწილებად ეგზავნებოდეს ავტომალაზიებს, იცოცხლებ, ეს პრობლემა აღარ დადგება, მაგრამ სანამ წუთში ორ მანქანას ვუშვებთ, სათადარიგო ნაწილებზე ცოტა უკაცრავად ვართ. ქორ-ვაჭარიც რომ სანთლით საძებარი გახდა?! ხელს გვიჭერენო, ამბობს იგი და ნაწილებს ძალიან სანდო მომხმარებლებზე ძალიან მაღალ ფასებში ჰყიდის. რისკზე მიდის და, რა ჰქნას?

„არ არის „ჟიგულის“ საბურავები!“

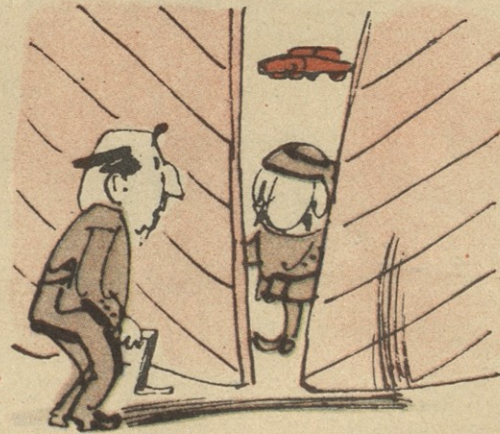
„არ არის პირველი მოთხოვნილების სათადარიგო ნაწილები!“

„თითზე ჩამოსათვლელ ავტოპროფილაქტიკებს საშუალება არა აქვთ ამდენ მანქანას მოემსახურონ!“ — ამ ხმამ

პროფილაქტიკების მესვეურთა ყურამდე მიაღწია და ვილაცამ, ერთ დღეს, ერთი ხელის მოსმით გადაწყვიტა ყველა მტკიცეული საკითხი:

პროფილაქტიკების კარებზე უშველებელი წარწერები გაჩნდა: „მომხმარებელთა შემოსვლა აკრძალულია“. მიხვალ სალაროსთან, გამოიწერ ქვითარს, გადაიხდი ფულს, გამოგართმევენ მანქანას, შეაგორებენ საამქროში, უმკურნალებენ. შენ, ამასობაში, სუფთა ჰაერზე სეირნობ, გამოაგორებენ მანქანას

საამქროდან, თავაზიანად მოგართმევენ გასაღებს და გეტყვიან, მშვიდობის გზა გქონიათო. რა არის ამაში ცუდი? თეორიულად არაფერი, პრაქტიკულად კი, აი, როგორ ხდება:

მიხვალ პროფილაქტორიუმში, რა გნებავთო, გკითხავენ. „საჭეს მარჯვნივ რომ მოვატრიალებ, მანქანა მარცხნივ მიდის, თანაც მარჯვენა ფარი არ ინთება და მტორის ხმაც არ მომწონს“, — აუწყებთ თქვენ. ქვითრების გამომწერი ქალი ფანქარს ნერვულად აკაკუნებს და შორეთს გაჰყურებს. სწორადაც იქცევა! რა იცის მან, რა სტკივა მანქანას. „შე-

მიშვით, ვაჩვენებ ვინმეს!“ — ემუდარებით თქვენ. არ გიშვებენ! „აბა, ოსტატო მაინც გამოუშვით, ნახოს!“ — ისევ იღრიჯებით თქვენ. ოსტატსაც ვაჩვენებთ თქვენ აღმოსავლურ მანქანებს იწყებთ. გამოდის პროფილაქტორიუმის უფროსი: „რა გაყვირებს?“ — იკითხავს იგი. „მტორის ხმა არ მომწონს“, — დაიმორცხვებთ თქვენ. „ტელევიზორის?“ — იხუმრებს იგი. „მიშველეთ!“ — იბღავლებთ თქვენ. ბოლოს მოდის ახალგაზრდა კაცი. „ვინ ხარ? რემონტიორი?“ — ეცემი შენ. „არა, მე მანქანა უნდა შევიყვანო!“ „გამკეთებელი?“ „გამკეთებელი შიგნით არის“. არავითარი დიაგნოზი, არავითარი კონსილიუმი! შეაგორებენ მანქანას და გამოაგორებენ სამ საათში. „რა გაუკეთეთ?“ — იკითხავს. „რაც საჭირო იყო“. — გიბასუხებენ. „ვინ გააკეთა?“ „თქვენი საქმე არ არის“. რა თქმა უნდა, სანახევროდ შეკეთდა. ვინც გასაღებს გაბარებს, პასუხს ვერ მოთხოვ, იგი მხოლოდ მანქანის შემყვანი და გამომყვანია.

როცა ხელოსანს თავზე ვადექით, პასუხისმგებლობას გრძნობდა, გულდაგულ აკეთებდა, გვეკითხებოდა, რას უჩივითო, ახლა ხელოსანს ვერ ვხედავთ და ვის შევივლოთ? სად წავიდეთ?

არა, ეს იდეალური კეთილშობილსაბურავების ყლორტები არ არის! ამას საქმის ბოლოდან დაწყება ჰქვია. მომსახურების ასეთმა კულტურამ შედეგი რომ გამოიღოს, უნდა იყოს დიაგნოზირება მაღალ დონეზე, ავტომანქანების მფლობელებს მცირე მოსაცდელი ადგილი მაინც უნდა ჰქონდეთ, თორემ ახლა, ქარ-წვიმაში, ან მცხუნვარე მზის ქვეშ, ქუჩაში, ვდგავართ, საკუთარ მანქანას ან ინფარქტს ვუახლოვდებით. მე უკვე აღარას ვამბობ მომსახურე პერსონალის მაღალ შეგნებულობაზე, პასუხისმგებლობის გრძნობაზე.

არ გვინდა ამგვარი „სიხალე“! ზომიერკოს ერთი მოთხრობის პერსონაჟს ნუ დავემსგავსებით, უცხოელმა რწყილების დასახოცი ფხვნილი რომ აჩუქა და ჩვენი მეგობარი სახეზე ისვამდა, სუნამოს ნაცვლად.

რ. არაჩივიძე

ყველა გზა რომში მიდის!

სააგარაკო გაჟამაჟია!

მომსახურება სხიფათო იქნება!

ლომრების მეზობელი?!

ნახ. მ. აბაშიძისა

— ხალხი არა ხართ?! მიშველეთ, ორიანს მიწვარან!
— მოვიპვლეს მამაშენი! ის დრო აღარ არის, შვილო!

ოფიციანტი — ნაკლები რომ მოაქვს და მეტი მიაქვს.
თაგადა — კაცი, რომელიც არ გიცნობს და მაინც გაქებას.
ფული — ხელის ჭუჭყი, ზოგს სინდისსაც უჭუჭყიანებს.
ზიგლიოთეა — წიგნსაცავი, სადაც კარგი მწერლის წიგნი უხეიროდ გამოიყურება, უხეიროსი — კარგად.
ანგორ ჯალიაშვილი

— მამიკო, თუ იცი, ვინ ხარ შენ? — მეკითხება უფროსი ბიჭი, ჯიბო, ზუსტად მამინ, როცა თეთრეულს ვრეცხავ.

— ვინ ვარ და მამაშენი! — თავზე ვუსვამ საბნინან ხელს.

— კიდევ ვინ ხარ? — რეცხვავ აღარ მანებებს ჯიბო.

— სამსახურში კადრების განყოფილების უფროსი ვარ.

— კიდევ, მამიკო?!

— წადი ახლა, გაკვეთილები იწავლე, თორემ გაჩვენებ, ვინცა ვარ!

— შენ ღმერთი ხარ, მამიკო, აპოლონა ღმერთს ჰქვია! — გამახარა ჯიბო.

მე ბოლო ზეწარი ამოვიღე ლილიანი წყლიდან, გაეწურე, მერე გავშალე და დავერტყე. გადავიღე სარეცხის ბაწარზე, ხელები გავიმშრალე და ოთახში შევედი.

მე ჩემს ოთახში ღმერთიც ვარ და ხატიც. ღმერთი და ხატია თავის ოჯახში ყველა.

ჩემი მეუღლე ქალღმერთია. ქალღმერთია, მაგრამ კაი ბიჭი ხარ და გაუბედვ, მე ვარ შენზე უფროსიო! დედამისის დაუხმარებლადაც გაგანადგურებს მორალურად.

სამსახურში დირექტორია ღმერთი. ღმერთია, აბა რა?!

— მოიხსნას პეტრე! — ბრძანებს და იხსნება პეტრე.

— მომიტანეთ წყალი! — მოისურვებს და მოარბენინებენ ბორჯომს.

— მიეცეს ბინა არხიპოს! — თითს ასწევს და უშვილძირო არხიპო და მისი ფეხმონგრეული ცოლი ახალმოსახლეობას იხდიან ოთხოთახიან ბინაში.

მასაც ჰყავს უფროსი და ისაა მისი ღმერთი.

— დაიჩოქე! — უდრიალებს და იჩოქებს ისიც.

— შენ ცოდვილი ხარ! — უმტკიცებს ღმერთი.

— რამდენია საჭირო ჩემი ცოდვების მოსანანიებლად? — და ღმერთს სწირავენ ოქროსრქებიან ცხვარს.

უწინ ღმერთები ოლიმპზე ისხდნენ, მაგრამ, ხალხთან დაახლოების მიზნით, გამოიცვალეს ადგილსამყოფელი და ჩაიცვეს შარვლები.

— ჩვენც კაცები ვართ! — იჩემებენ და იყურებიან შარვლებზე.

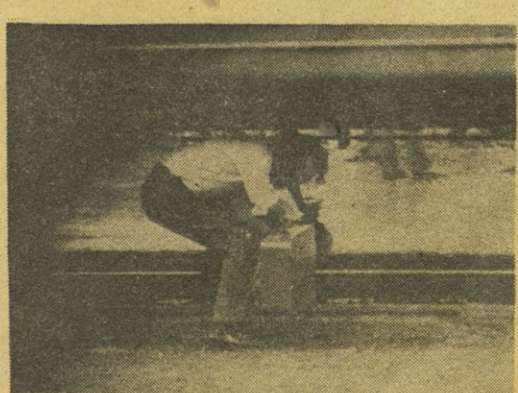
ყველა შარვლიან ღმერთს ჰყავს თავისი ღმერთი. რადგან სამყარო უსასრულოა, უსასრულოა შარვლებისა და ღმერთების რიცხვიც. თვით მამაღმერთ ზევსსაც ეყოლება ღმერთი.

— მამიკო, შენ გინახავს ნამდვილი ღმერთი? — მესმის ჯიბოს ხმა.

— კაცური კაცი მითხარი, თორემ ღმერთების მეტი რაა?! — თავს ვაქნევ და გაზეთ „თბილისის“ მეოთხე გვერდს ვათვალიერებ.

ქვეყნისა...

ქვეშიდან გამოსვლა

ნოღარ შაბანაძე

როგორი იმედით გაგისტუმრეთ, რა სავეს ყუთებით, რა ქინებით ხილი ნაცხობებში შევინებით, პოი, რა ხალისით ვაგოვავდით! ვინ რას დაწველებს, ხიბითობით, თუ შიშობით, ანა მუხისა რაო, ქრითობით გუანათებ ქოჩოხობას, ცხრა თოქში გამძვავილი ზვივ ვარს! ვადღეობს იქითაც ვერ გასულხარ, ვუდი, ხელი ჩაუვლიათ! დროით მაგებს ვიცავდ ვუდოპოლული, მაგი თავსაფარი მასურია, აფსეს, წინათ როგორ გვიმართლებდა, მეღის ზარს მარჯველ ვაგოვავდით, ვეულო ქოლქოვ და ვეულო ლოქი, რაც ვეულოთ, გაცვეთილ ვაგოვავდით. ახლა კი რა ვუყუთ ამ ხაზებზე?! ვაიბი, წაღლოდა ვაგოვავდით! თუკი ვერ ვაივადი, ვერ ვაგვადლო, რად გვიხდა ამდენი ხარჩებები? გიბებს თუ ფულით ვერ ვაივადი, რად გვიხდა ხილი და ვაივადილები?! თუ ფულს ვადარებ ან... შენ სადა ხარ, პოიბი, უშენოდ ვადივადი!

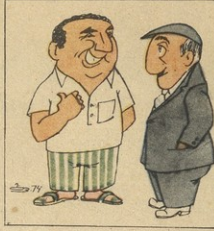
ნ. ა. შინაძის ნახატი

ნ. ა. შინაძის ნახატი

ნ. ა. შინაძის ნახატი

ნ. ა. შინაძის ნახატი

მე პარ დირექტორი!

— ახალია?
— კი.
— ამბობენ, კეთილიაო.
— კი.
— შეიძლება?
— ვერაფერი, პოი რა გინდა?!
— მანატარია!
— კაცო, ამ თოხს ცარები არა აქვს?! დავა-
ცადეო, ბატონო!
როგორც იქნა, გაიღო კაბინების დეგანული კარი და გამოვეჩვენე პირველი მრჩვეული, მერე მრჩვეული, მრჩვეულზე, ყურბიჩაყურბუნებლები და სხვა...
— შეიძლება? — თოხად მოკაული შეღის მიტულსან თანაშრომელი, რომელი ზემოწამოვ-
ლი კატეგორიათა შიშუს არ მივუყენებს.
— კაცო, მე მუხი, მამა მყადღ და არ იქნება უტირეო, თუ მამაჩემს სახეს თქვენე შეიწავ-
ლით! — უკმუნად მასუბობს „კაცოთმოყვარე“ მიტუ და ხელით ანიშობს, გაიღო.

— მონან, მიტვეერი?
— კანხადა, მკაყო, შემიღი! — სახე უღმის დირექტორს, მამაჩემს მხსენებელს ზღს არი-
მებს და ვაფრდილ თიხანს. კარი ჩარჩაზა და და-
იქვს მეტად რთული და გასაძვირებელი მანი-
პულაციები.
— ეს ამან, ამან და ამან! — შეტად გაურკვე-
ველ ენაზე ვეუენებს პირველი მრჩვეული მიტუ-
ვიჩა...
— შეიძლება, ბატონო?
— არ დანანახს ჩემმა თვალებმა! — ღრია-
ლებს „კურაღმებელი“ დირექტორი, — და, სა-
ეროდ, შენი გათავისუფლების საკითხს მალე იქ, გათვინებამი, დესვამ! გადი ვარეო!
— რაკო, ბატონო, რა დავაშავე?
— თბიბონ რამა, არ იცი, მიტვეერი სა გზით, რა ბილივინა უნდა მიუდგე, არ გაქვს ამის ნიჭი, ძამია! — ჩაჩრა მარველი მრჩვეული და დირექ-
ტორს იმედით გადაჰყდა, ხომ მაიფრთხილდ ვუ-
საყვადურეო.
— რა თქმა უნდა! უნიჭოებსა და მიუხვდერ-
ლებს აქ რა სასებება! — ცმაყოფლებით ჩი-
ლაპარაკა მიტვევიჩამ და საფარსული მისურ-
და, — გაიგეთ, მე ვერ დირექტორი...
ნოღარ შაბანაძე

სულხან აბაძე

806 გვიან დამით ვერცხლით-
ლი ერთი სახლოდან ხმახლოდ
ლაპარაკი შემოვიქნა:
— დავიტი კარგი!
— ხომ ხელდა ვერ ვეტირე?
— რა ვუბნობ, აილი ქვა, მოკა-
ლო!
— რა მიგეძვრე მთავი ვერა-
ვალესტეში?
— ავირინე მტერი აქვემოც-
ოქსი?
— აი, მოკალო! თუ ვევაკი
ხარ, ახლა შენ მოკალი!
— არა, ვიხარებ!
— მოკალი ხომ? — აა, ახლა ენა-
ხით!
ენახით, ენახით ახლა მე
მიუკალი!
— მოკალი მერი?
— აი, ვიკალი ჩაგვეტი თუ არა!
ახლა სარ მიღებო!
რა ვენა? მლოციას დავეუბნო?
— არა, დავიანდებ!
წილხით შეგანერე კარები და...
თამბის, მარკონი შეულო წაღის
მოთამაშებებს დავეუბნო თას...

ნ. ა. შინაძის ნახატი

ნ. ა. შინაძის ნახატი

საშხანხალო კანტორის მექანიკ თხივან ვერ კიდევ განვავადებთ, როცა ტრესტი 35 ჯარხანა იოვლე და თითო ქანკინი ლერ-
სმის ჩასობაზე შეუხე-
ლებთან ხეყენებელი
ლოქოთ ავბრად ვეჭობ
მონქეული. მერე თოიბტი
წილი აფრინდა და თოთა ჩეგს
შოქიდა.
ამასობაში ტრესტმა გამა-
ნადგურებელი მემოტიო-
ვა განიკადა. სპეციალიზა-
ციოს პოლიტიკა, რა შეხ-
ვაღობდა ახერხავდა მის
გაგუნებს სფეროებს,
რომ 35-დან შეიღი ვაუხე-
დებებელი ქარხანა შემორ-
ჩა ხელით ცს ის დრო გაზღ-
და, როცა სოველტარი
ნიტიცებთა ექვანობის ყი-
ნეულო იტხდა ცისად.

კანტორა რომ ხელდას
არ დავსტრტობოდა, სას-
წრავად გამოხატული ვაგუ-
ნით კაცო დენიწილ უფ-
როსად დავეუხებო თობი
ნადივადე: თაი — შენგის
და ორიც — ნეგედის დარგ-

შე, ზედ თობი განყოფილ-
ების უფროსნი მეთაოფლთ
და ვიფიქრეთ, რომ გვეშე-
ვლებოდა, მაგრამ კანტორის
საქმეობით ვერუხეულ-
ყოფილ რიცხვ მიღვა საქმე,
როსს ტინი 90 ჭრადესით
შეუყარადა ტრესტის 7 ჯა-

— მე, ამასხავებო, შეტირი
არ გვევობო! იქ, უბრალოდ
რომ შეივადეს, იქ უნდა ვყოი,
ქი — ვერ მოვსტეხა ვაიფი-
რა, მერე — მარჯვენა ბო-
ლის მეყუყინდა და ვაჩე-
ლავი ვაგავეთა (მარცხნივ
მთავარი სამმართველო იყო,
მარჯვნივ — ფსიქიატრიული
საავადმყოფო), შემდგ ხე-
ლები ჩამოქმედა და განავ-
რებო:
— ხომ დღას ჩემი კაბინე-
ტი ახლა აქ?
— დღას!
— დღას და ღირ იღავიბე-
და, პირდაპირ კაცულკობრი-
ვად ვა, მოადგლო ჩემს ვე-
რბინ ამოაყოფს დასაწყე-
ბული ინერციის თასეს. შე-
რუფანი ვადავა დასაყოფ-
ლი, დასაყოფი — მოუსა-
ლო... თუქი თუ დღა-დამე-
რადმეხელე წუის აფერხის,
მთელი სიტყვების მანძილ-

ერთი გემოზე ცივანგრ-მო-
ვანგრევი, იქ მივიწვინა სას-
სადლოდ, საბალოლოდ...
— ჩემს ნაკანტორის
რას იმასწავლებ — აღარ ავა-
ლო მივადლებ.
— ტრადულა! — თქვა და
განავიბო, — ამ აღობიგის
წყლობით კანტორას სამე-
რე ველადე ექნება და
ამიტოვად ვეულო ქარხანა
იხსნა დასაწყებელს მისით,
თიხად არ იყო, ვეულო ერ-
თისთვის და ერთი...
— ვეშხებებობი! — შე-
ახსენა მოადგელო.
— ახლა დავიქით და
ხარეთოლიცებები მოახბიო
გამარჯვენას ცანი რომ ვე-
პობინების მთელი ზედ მმარ-
თვლის ჭკვიანი შედგენის
ჩამოყესტინო: კანტორების
მიმართვის ბუეგეტი 200
ათას უქია.
ქჩარა ვეწინებომა ვაგუ-
შაპა სტატოე აილი, ვერ
ტრესტის მიოგება შეუცესა,
მერე ბრანშაშენილობის
ფონდი შეტებდა შენგედ და-

რექტორის ფილი შესას-
სა, ბოლოს, მიღწეობ რე-
მიტის თებებს მოსადე და
200 ათასი სერ მისალოცა,
საბოლოოს კანტორისა და
ტრადულის ვარა, არავიერ-
იერ შოვაგეზობა პირველი
საბოლოო ხომ აღარ არსე-
ობდა. სახლოდადგელო
„ვაკავენეზე“ შედგარი
მეტირ საბოლოო კი. საბო-
თხეუ ნახტობისათვის ეშხ-
დებოდა.
მმართველი შესასულ-
თან ბზბირი განხდა და თიხ-
თან იხრადებოდა.
— თუ არ ვაგოვუშენი,
კომპენტი პარჩინა, — ვე-
უნებნობი მე, — შურე კვა-
ნიბით დასაწყეს ეს შენი
ინიტიცებლები.
სამმართველოს სრულო
სამმართველოდ წერილი ვა-
ვარინე: 5 ათას დამტვერი
აქინების ვიხივებო. მასე-
ბი: 10 ათასი ან გინდათ
ხელ-საღიფორს ამანე-
რიანებს ჩავიკალოთი მეთი-
რედ აღარ მოვეჭობი ვაიტი

სისულელე! ბატონო არ
ავებს, იქ უხარხარე?
— ბატონო როგორ არ მყავ-
დე? წერილის ამბავი რომ
გიაკვას, ყუდა მითობის, ამ
როიათასობის კოლქტორი-
ბად რაღა შენ ვეტირობო.
მასხსენებამი მასლოდენი,
რომ არ შეუღებო, მივად-
და ფიცი არ დამდე: აწი,
სულო რომ ვაგაქმეთ, ფე-
ხეხეხე არ დაივადებო-მე-
თქი!
ბრძანება დავუშენო: ტრე-
სტის შეშეუბნე ხმუნელი
სირაული ვერსალობიდა!
— მზარი არ აზრებოდა და
იხრებოდა ნერეგამი მი-
ლაღლები, ველორ ვივითი-
ხის, სამმართველოს უფრო-
ვებსელ და ვეულოფირი ჩა-
ვეუხალო.
— ხომ არ იცი, როდის
დაიწვებო? — დირექტორს-
და იგი უტერდა.
— თარიღს ვერ ვეტირეთ,
მაგრამ ან დღეო, ან დინგ-
ჩევა და ან დღეო, ამს წაი-
ნო გუფა?
— მაღინ კარგი! — გაუ-

ბარდა უფროსს, დეკლამა-
ტორის პოხა მილო, რაც კა-
ბინეტი პარი იყო, ჩაიხსენ-
ება და ის სწრაფად მი-
ხანკო-მიანგინა ტრია, რომ
თავინ, ბაბილონი, კარ
კაბინეტი მეტრის სახელი
ბული დადა. მე ხეცოლი
აფერადა, მან წყალი მოსეა,
მერე პიზის დაბოლი კოქს

— თბი მთობო, ხომ?! —
მთელო მმართველმა.
— ძირი, კარგა ხანია, ვა-
მოთობოლი ვაქვს! — ვოქი
მე და ნაწარს ჩაგეღი.
— აჟი! მოლოდებ მეო-
ლია ტრესტში! — ახტა-
და მამა და კანტორე ვაქან-
გამოხა.
— ფრთხილად! — ვიცი-
რე მე.
— დიდი ჰყუის სწავლე-
ბა არ დაიწყებო? — და,
ჩემს ენაზე, ერეხებ ჩა-
ხებენ, მერე მეტირე ჩა-
ხებენ, მესაგებ ველორ მითო-
ბად: გრულხენა შეტირა იქა-
რობა და ჩემი ბაშეობის კა-
ბინეტი თიხას და ხელს
შუა ვაქარა.

— სულ ესაა თქვენი ფერმის საქონელი?
— საკვები არ გვეყო და დანარჩენი თივაში გადავცვალეთ.

აზრიანი აზრები

● **ბარათაზვილს** რომ სიცოცხლეში თავისი ნაწარმოები არ გამოუქვეყნებია, ამის შემდეგ წელი დატოვებ დაუბეჭდავ ლექსებს!

● **ღვინის** სმაში შეჯიბრება სისულელეა, გამარჯვება კი — სიგიჟე.

● **ნახევარ** განაკვეთზე მომუშავე ბულალტერ-საც შეუძლია სახსრების მთლიანად გაფლანგვა.

● **ბნელ** საქმეებს, როგორც წესი, შავი დღე და თეთრი ღამეები მოსდევს.

● **უკეთესია** იყო კაცი, ვიდრე წარმოდგინო ცნობა, რომ კაცი ხარ!

გიგლა ბახტაძე

● **ისეთი** გულადი იყო, თამადასაც არ გაურბოდა.

● **ღღეს**, 18 ს. და 30 წუთზე, გამოსაცდელ პოლიგონზე, მოეწყო სიყვარულის მორიგი გულს-ქვეშა აფეთქება.

● **ისეთი** უკუნი ღამე იყო, მარტო პოეტისთვის ანათებდა.

● **უურადღება**, ვიწყებთ ჯიბის გამამხნეველ ვარჯიშს!

● **გულთან** ახლო მხოლოდ პერანგი მიჰქონდა.

● **არ** ვარგა ის გენერალი, ჯარისკაცებზე რომ არა ფიქრობს.

ზაზა კაციაშვილი

ბიუროკრაზომანია ანუ ჯაღოსნუკი ნაკ

(ზოგიერთი საწარმოსა და დაწესებულების პრაქტიკიდან)

თუ ნათესავი არა ხარ მისი, —
თუ ამხანაგი არა ხარ მისი, —
და თუ ზემდგომი არა ხარ მისი, —
სწორი პასუხის არა ხარ ღირსი!..
და არც იმ საქმის არა ხარ ღირსი, —
მიზეზი მასთან რაც გახდა მისვლის!
გული მოგივა?!
რა გამოგივა?!
რას უზამ შერე?! —
დაჯე და წერე!
წერე, იკითხე და, წელის თრევით,
ის საჩივარი მიართვი ზევით!
უფროსი ისევ დააწერს იმას,
სითაც წამოხველ, იქ მიხვალ კვალად!..
და ამ წრებრუნვას — უიღბლოს, კვიმატს,
აქეთ და იქით ერთი გზა რკალავს.
გამოხვალ?
ვერა!
ვერა და ვერა!
რა დაგრჩა?
ისევ —
წერა და წერა!
კვლავ სიარული ფეხების თრევით:
ქვევიდან — ზევით!
ზევიდან — ქვევით!
ის ერთი გზაა, შენში რომ ხვნივსი!
ის ერთი გზაა, სევდას რომ გისევს!
ეს — შენ მოექვეც ჯადოსნურ წრეში!
თუ ვაჟკაცი ხარ, გამოდი ისევ!

გიორგი შთთქაური

რას ფული წამოვიღებ, თამენ თუ ბინის ქირათ მოვებით, მშრ რა ვჭამოთ? — თამენ, ბიძო, საჭმელად ჩამოხვედით აქ თუ კამრისათვის?

ნახატი თემების ავტორები: მ. აბაშიძე, გ. ნიშნიანიძე, ნ. მაღალია, თ. ჭოროღია, ნ. ქალაჯიშვილი, თ. ფხოვიძე.

საბრძანებლო ათვლები: % გოლგამა (ბ/მგ. მდივანი), ნ. ლუმაბაძე, ს. კალიაშვილი, ნ. მაღალია, ნ. ჯიხაძე, ნ. სპინდულაძე, თ. მელაძე, ტ. მელიქიძე, ო. შალვაშვილი და იუზუხანიძე, ნ. ნინია, ნ. ნიშნიანიძე, ნ. მაღალია, თ. ჭოროღია, მ. აბაშიძე, გ. ნიშნიანიძე, ნ. მაღალია, თ. ჭოროღია, ნ. ქალაჯიშვილი, თ. ფხოვიძე.

მთავარი რედაქტორი: **ედიტორი**
 ნინია
 ფორმული ნაბეჭდი ფურცელი 1. საბრძანებლო-საბრძანებლო ტაბაკი 1,4 ო. სპინდულაძე, თბილისი, პრ. რუსთაველი № 42, სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი «ნიანგი». ტიპოგრაფია: ტიპოგრაფია, თბილისი, ულ. ლენინი № 14.

— ალო! ნიანგია?
 — დიახ, ვისმენთ!
 — ჩვენ თბილისის ორჯონიკიძის რაიონის აკურის ქუჩის მცხოვრებთა სახლით გაწუხებთ და გთხოვთ, ქუჩა ისე შეგვიკეთოთ, რომ წვიმიან დღეს გავლა შეიძლებოდეს.
 — კი მაგრამ, რედაქციას შეუძლია ქუჩის შეკეთება?
 — რა თქმა უნდა, არა, მაგრამ გთხოვთ, ჩვენი ხმა მიაწვდინოთ მათ, რომელთაც ეს შეუძლიათ და ეხებათ კიდეც!
 — კარგი! კარგი!
 — ისიც გაითვალისწინონ, რომ აკურის ქუჩა ჩვენი ლამაზი სპორტის სასახლის გვერდითაა და უამრავი მნახველიც ჰყავს.

— ალო! ნიანგის რედაქციაა?
 — დიახ!
 — თბილისიდან გირეკავთ ზემო ვეძისის მცხოვრებნი.
 — რატომ ისმის ასე ცუდად თქვენი ხმა?
 — ტელეფონ-ავტომატი არა გვაქვს!
 — კიდეც კარგი, ერთი მაინც რომ მუშაობს!
 — ნორმალურად არც ის მუშაობს, სხვა რაიონიდან გირეკავთ!
 — ვისმენთ! ვისმენთ! რაშია საქმე?
 — გზა არ გვივარგა, სინათლე არა გვაქვს... — ტუ. ტუ. ტუ!

— ალო! ნიანგის რედაქციას შეგვაერთეთ!
 — ნიანგი ვისმენთ!
 — ხულოს რაიონის სოფელ უჩხოს მშრომელები გაწუხებთ გზის თაობაზე, ბატონო!
 — რა, გზა არა გვაქვთ?
 — გზა კი არის, მაგრამ მანქანები არ მოძრაობენ, ავტობუსი არ დადის. რაიონის ცენტრიდან სულ რაღაც 6 კმ-ია. დღევანდელ დღეს ფეხით სიარული...
 — მართალი ბრძანდებით, დღეს ყველა რაიონსა და სოფელში ავტობუსები დადიან და თქვენმა სოფელმა რა დააშავა?!

— ალო! ალო! პატივცემულო ნიანგო! სამტრედიიდან გაწუხებთ, ქუთაისში კამფეტი ვიყიდეთ, შესაფუთ ქაღალდს „ჩერნომოროჩკა“ აწერია რუსული ასოებით.
 — მერე, მერე, ვისმენთ!
 — ისეთი კამფეტია, ბავშვი კი არა, ეშმაკი ვერ შეჭამს. გიგზავნიან ნიმუშს, ისე შეხედეთ, არ შეჭამოთ, თორემ..

ლიმიტის ნიშნის თაკო

ზაურ გოლგამაძე. დღეს პირველი აპრილია. საქ. კბ ცკ-ის გამომცემლობა „ნიანგის“ ბიბლიოთეკა“. მხატვარი: ზ. ფორცხიძე. ტირაჟი 40.000, ფასი 11 კაპ. 1974 წ.

თენგიზ პირველი. ოქროს შანდალი. გამომცემლობა „ნიანგის“. რედაქტორი: გ. ნატროშვილი. მხატვარი: ი. ვასილკოვსკი. ტირაჟი 20.000, ფასი 36 კაპ. 1973 წ.

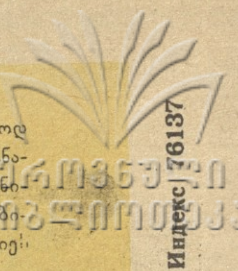
დოდო ჯურაბიშვილი. გაუთხოვარი. საქ. კბ ცკ-ის გამომცემლობა „ნიანგის“ ბიბლიოთეკა“. მხატვარი: ნ. მაღალია. ტირაჟი 40.000, ფასი 6 კაპ. 1974 წ.

ამ. მგებლაძე. მგზავრობა სახი ფათო იქნება. საქ. კბ ცკ-ის გამომცემლობა „ნიანგის“ ბიბლიოთეკა“. მხატვარი: ნ. მაღალია. ტირაჟი 40.000, ფასი 7 კაპ.

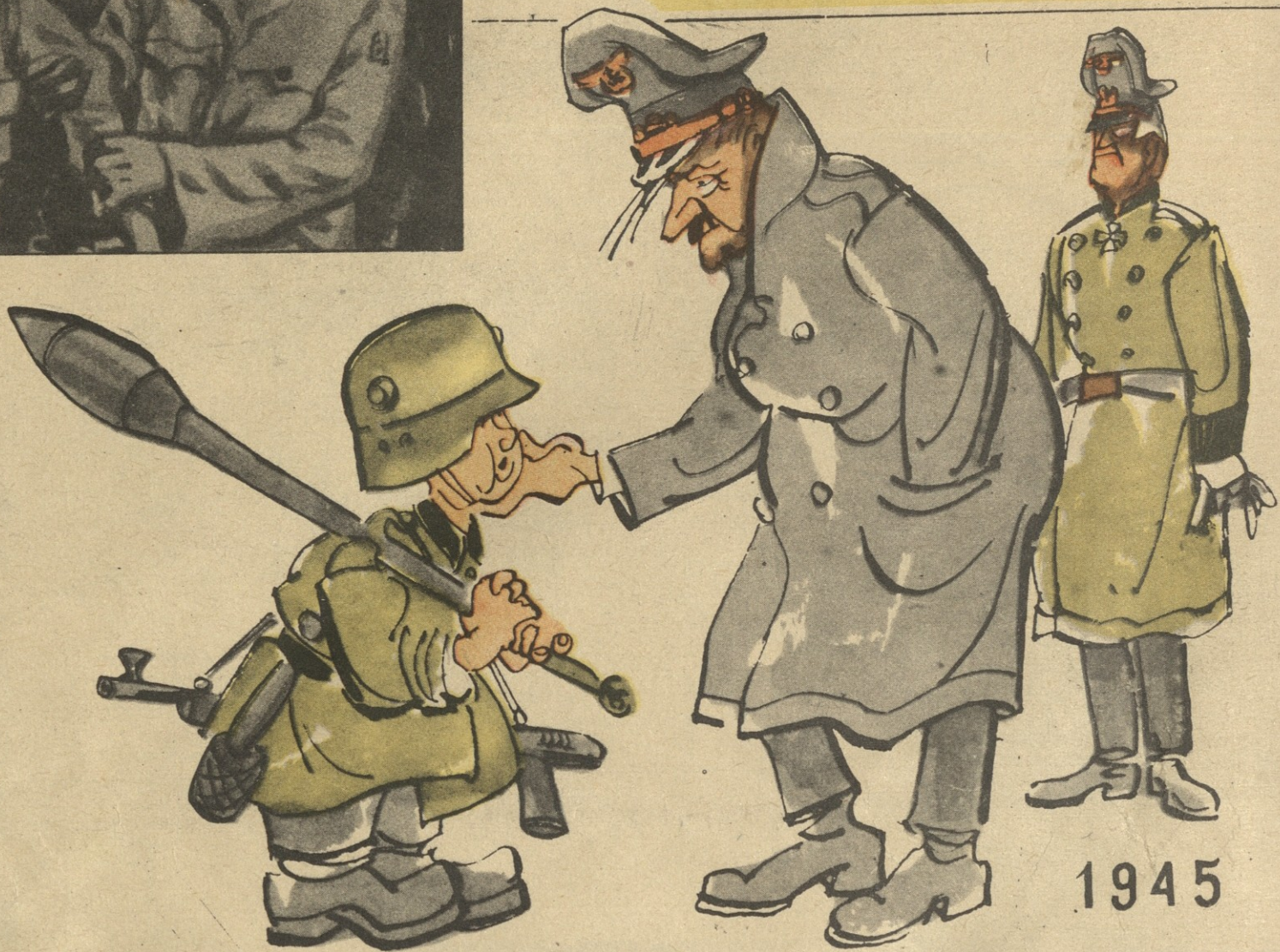
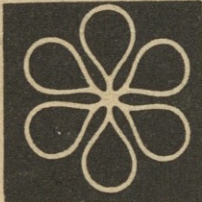
არბ. ბუხვალდი. ეს არის ამერიკა. შეადგინა, თარგმნა და შესავალი წერილი დაურთო ფილოლოგიურ მეცნიერებათა კანდიდატმა ედუარდ სიხარულიძემ, გამომცემლობა „საბჭოთა საქართველო“, რედაქტორი: ა. არბეულიძე, მხატვარი: ვ. ქუთათიანი, ტირაჟი 10.000, ფასი 34 კაპ. 1974 წ.

7-1974

74-531

ააშშ-ის რეაქციული რეჟიმი ამაღლ ცდილობს შეაჩეროს ერთიანი ნაციონალური ფრონტის შემოტევა. ამ რამდენიმე ხნის წინ ჩატარდა სასწრაფო მუშაობა ლიზაია, სადაც ბავშვებიც კი გაიწვიეს ჯარში.

1945

ისტორიის ცუდი გაკვეთილი

საქართველოს
531 74
15.VIII

1974

ნ.ბ. ბ. ლომიძისა